

BABA, BABA OLUNCA SÖZ NE KADAR UZUYOR

*"İçimizi saran hava mı zaman
Yoksa üstümüzde esen rüzgâr mı?
Ah demişler oh demişler
Zaman diler mi duyar mı?"

Baba hani sen uzaklara çalışmaya gitmiştin. Büyük kardeşim, ben doğmadan bir sene önce ölmüş, benden sonra doğan ve şimdi yaşamayan kardeşim Ali ile dedem, nenem ve amcalarımla köyde kalmıştık. O zamanlar büyüklerimizin "Kayseri Grizeti" dedikleri üzeri nokta nokta ya da ince beyaz çizgili gri uzun fistanım vardı. Fistanımın altında ne şortum ne de kışın üstüme giyecek hiçbir şeyim yoktu.

Köyün içinde geçen Ördekli çayının çimme bendi, kışın buz bağlar, meşeden ve dişi kendisinden yaptığımız kiriştekleri o bendin üzerinde çevirirdik. Eve geldiğimde ellerimin, ayaklarımın morardığını anamdan saklayamazdım.

Gurbetten döndüğünde gıcır gıcır mis gibi lastik kokan "Ar Lastik" –kışın donduran, yazın yakan- ayakkabıyı görünce nasıl da sevinmişim. Sahi baba şehirde o zamanlar çocuklar için çorap satılmıyor muydu?

Bir daha gurbete gitmiştin ve geldiğinde köye ilk defa bakkal dükkânı açmıştın. Bana ve kardeşim Ali'ye, iki bisküvi arasına şeker sucuğu koyup verirdin.

Bir gün ne olduysa köyün zenginlerinden "Omar Ağa"nın ailesi ile bizim aile kavga etmişti. Dedem, "Omar Ağa"nın hayasından tuştum, "Omar Ağa" da dedemin baş parmağını ısırması, ne dedem hayayı bırakıyor ne de Omar Ağa" dedemin parmağını. Ondan sonra ne oldu bilmiyorum. Bir yıl köydeki ilkokulda okudum daha sonra Osmaniye'ye göç ettik.

Osmaniye ye geldiğimizde nüfus cüzdanım olmadığından okula almamışlardı. Bir gün elinde bir cüzdanla gelip artık okula başlayacağımı söyleyince ne kadar sevinmişim.

Birinci sınıfa başladığımda sabahları beyaz bir çinko bakraç içinde herkese bir kepçe süt verirlerdi. Ama süt köyümüzün sütüne hiç benzemezdi. Bizden büyük abiler "Amerika bu sütü beyaz tozdan yapıyormuş, ellerinde fazla olduğundan bize yardım ediyorlarmış" delerdi.

Benden başka ayağında lastik olan hiçbir arkadaşım yoktu. Ayaklarımın aşıkları nasılsa ellerimin aşıkları da o derece nasırlıydı. İzzet isminde bir arkadaşım vardı babası manifaturacıydı onun elleri bembeyazdı. Kendi kendime fakirlerin eli ve ayakları nasırlı, zengin çocukların elleri bembeyaz oluyor diyordum.

Baba ilk aldığı "Kilteli naylon ayakkabı" ne kadar hoşuma gitmişti. En azından ayaklarım hava alıyordu...

İlkokul ikinci sınıftan beşinci sınıfa kadar sabah ezanı ile birlikte simit fırınında kuyruğa girip sıcak simitleri çatal değneğe takıp soluğu mahallede sıcak simit, sıcak simit diye bağırdığım ve çok çocuklu ailelerin çocuklarını uyandıranaya kadar simit, simitçi, simitçi geldi diye boğazım yırtılana kadar mahalleyi birbirine kattığım günleri nasıl unutabilirim...

Hani bana ilk aldığı kundura ve kısa şorttan sonra giydiğim ilk mavi pantolon.

Kırk yıl gerilere gidip merdivenleri tek tek sayarak bu günlere gelecek kadar seninle geçen zamanları ne yazmaktan ne de hayal etmekten usanırım. Belki de bu satırları yazdığım esnada kaç gündür neden aramadı diye içinden geçiriyorsundur. Sen benim içimden geçmiyor musun, hem de nasıl geçiyorsun. Bir telefon açtığımda bir saat sonra yanına gelebilecek oğullarımdan hiç birisi yanında değil. Telefon açtığımızda sesimizi duyarak hasret giderdiğini zannetmiyorsun değil mi? Çünkü ben sesini duymanın ötesinde sesinin sıcaklığını bizzat kulağımdan yüreğime akıtmadan konuşmanın tadına varmış olmam.

Anlatacak ne kadar çok şey var baba. Hele de insan baba olunca, baba üzerine ne kadar konuşmak istiyor. Ben gel diyorum, seni toprağa bağlayan eşin; dostun, kardeşlerin var. Geldiğinde birkaç gün içinde sıkılıp dönmek istiyorsun. Ben gitmek istiyorum, ne istediğim zaman izin alabiliyorum ne de geldiğimde senden başkasını yerinde bulamıyorum.

Söz uzun, yara derin.

Senin için ne söylemeye çalışsam, asıl söylemek istediklerimi söyleyemedim efkâr barometrem yükseliyor, kara bulutlar yoldaşığa geliyorlar.

Sen ne zaman göçeceksin, ben ne zaman geleceğim!

Sen mi beni yola salacaksın, ben mi seni!

Erken doğan erken yola çıkacak diye bir kanun var mı?

Gel sözü tadında bırakalım. Ne sen benim gönül telime mızrabını vur, ne de ben tel tezene arasında sözlerle oynayayım.

Hani sen “oğlum sizden hiçbir şey istemiyorum, sadece Allah ananızdan babanızdan razı olsun dedirtebilirseniz bu bana yeter.” Derdin ya. Ha işte sana ve anama onu dedirmeye çalışıyorum.

Onun haricinde ne yaptığımı soruyorsan: Baba, baba olduğum günden beri seni çok seviyorum, özlüyorum ve dualarınla önümdeki barikatları kaldırdığına inanarak şimdilik dünya sürgünümü Eskişehir’de sürdürmeye çalışıyorum.

* Abdurrahim Karakoç: Türk Halk Şiirinin Efendisi